

Ἡ ἀμοιβή τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ μέρους, ὅπου βόσκουν
τὰ ποίμνια. Συνών. βοσκιάτικο 2.

βοσκήτης ὁ, Ἰων. (Σμύρν.) Μύκ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκῆ καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Εἶδος λάβρακος νεμομένου παρὰ τὴν παραλίαν.

βοσκήτσα ἡ, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοσκῆ διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ίτσα.

Χορταράκι πρὸς βοσκὴν: Ἀρνίται βίτσι, ἔλ' ἀνοιξε,
πλωρὴ βοσκήτσα σ' ἔφερα, νὰ φάς, νὰ πῆς, νὰ κοιμηθῇς
(ἐκ παραμυθ.)

βοσκόβεργα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ βέργα.

Ράβδος ποιμενικῆ κυρτὴ εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον.

βοσκοκουτάλα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ κουτάλα.

Βοσκοκούταλο 2, ὁ ἰδ.

βοσκοκούταλο τό, Κρήτ. βοσκοκούτα^{ον}ο Νάξ. (Φι-
λότ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ κουτάλι.

1) Κοχλιάριον κατασκευαζόμενον ὑπὸ τῶν ποιμένων
ἐκ σκληροῦ ξύλου καὶ χρησιμεῖον εἰς αὐτοὺς νὰ τρώ-
γουν τὸ γάλα Κρήτ. Συνών. γαλοκούταλο. 2) Κο-
χλιάριον ἀπὸ κέρατον κριοῦ Νάξ. (Φιλότ.) Συνών. βο-
σκοκουτάλα.

βοσκολόγος ὁ, Χίος—Λεξ. Βλαστ. 285.

Ἐκ τοῦ ρ. βόσκω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λό-
γος, δι' ἣν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 247 κέξ.

1) Βοσκός ἐνθ' ἄν. 2) Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου δέ-
νουν τὰ ζῶα Χίος.

βοσκολογῶ Κρήτ. Πάρ. Πελοπ. (Τριφυλ.) κ. ἄ.—
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 17.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκολόγος.

Α) Μετβ. 1) Βόσκω, νέμω Κρήτ. Πελοπ. (Τρι-
φυλ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Σὰ μὲ ρωτᾷς, μαννούλλα μου, νὰ σοῦ τὸ μολογήσω,
μαῦρα φιδάκια μου ὅσως νὰ τὰ βοσκολογήσω
Τριφυλ. Συνών. βόσκω 1. Καὶ ἀμτβ. βόσκω, νέμο-
μαι Πελοπ. (Τριφυλ.): Ἄσμ.

Μαῦρα φιδάκια μου ὅσως νὰ τὰ βοσκολογήσω,
ς τὰ πόδια μου βοσκολογᾷν, ὅς τὰ στήθη μου κοιμᾶνται
κι ἀπάνου ὅς τὸ κεφάλι μου ἐφτειάσαν τὴ φωλιά τους.

2) Ἀπομυζῶ ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Πυκνὸ πυκνὸ κι ὁλόμαντρο μελισσολόι πετειέται...
καὶ τ' ἀνθη τῆς βοσκολογῆ καὶ παίρνει τὸν ἄχνό της
(ἐνν. τῆς ἀγρόμπελης)

Β) Ἀμτβ. 1) Βόσκω εἰς τινα τόπον κατ' ἐπανά-
ληψιν, συχνάκις Πάρ. 2) Βόσκω βραδέως καὶ ἐπὶ πο-
λὺν χρόνον Κρήτ.

βοσκομίτατος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ μιτάτος, δι' ὃ ἰδ. μιτάτο.
Λιθόκτιστον οἶκημα παρὰ τὴν μάνδραν, ὅπου γίνεται
ἡ τυροκομία.

βοσκοπούλλα ἡ, κοιν. ὀσκοπούλλα Κάρπ. βο-
σκόπουλλο τό, κοιν. βοσκόπουλλο Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-πούλλα, δι' ἣν ἰδ. -πούλλος.

1) Θηλ., μικρὰ ποιμενὶς ἢ κορασὶς ποιμένος. Συ-
νών. βοσκαρουλ-λοῦ (ἰδ. βοσκαρούλ-λης), βοσκούλλα.

2) Οὐδ., νεαρὸς ποιμὴν, ποιμενόπαις. Συνών. βο-
σκάκι.

βοσκός ὁ, σύνθηθ. καὶ Καπ. (Σίλατ.) βουσκός βόρ.
ιδιωμ. ὀσκός Κάρπ. Κάσ. Θηλ. βόσκισσα πολλαχ.
βόσκισ-σα Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. κ. ἄ. βόδκισ-σα
Ρόδ. βόστο'σα Πάρ. (Λεῦκ.) βόδ-δαινα Κύπρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. βοσκός. Τὸ θηλ. βόσκισσα καὶ ἐν
Γύπαρ. πρᾶξ. Γ 222 (ἐκδ. ΕΚρῖαρά).

1) Ποιμὴν σύνθηθ. καὶ Καπ. (Σίλατ.): Φρ. Τοῦ βο-
σκοῦ ἢ καλωσύνη (ἢ μετὰ κακοκαιρίαν ἐπερχομένη καλο-
καιρία) Πάρ. Συνών. Βλάχος 5, τσοπάνος. 2) Σχοι-
νίον ἢ ἄλυσις, μετὰ τὰ ὁποῖα δένουν τὸ πρὸς βοσκὴν ζῶον
Ἰκαρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) β) Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου
δένεται καὶ ὁδηγεῖται τὸ ζῶον Χίος. γ) Σχοινίον συν-
δέον πρὸς τὸ μάγγανον τὸ ἐξευγμένον ζῶον διὰ τὴν κί-
νησιν τοῦ ἀντλητηρίου Σῦρ. 3) Ὁ οἰσοφάγος τῶν
ζῶων Ἡπ. 4) Εἶδος πτηνοῦ, πιθανῶς ἡ τοῦ Ἀριστο-
τέλους βοσκᾶς ἐκ τοῦ γένους τῶν χηνῶν Μύκ. Σύμ.

βόσκος ὁ, Κορ. Ἄτ. 1,64 βόσκους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βόσκω.

1) Βοσκὴ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὴ τοῦ βόσκου παχαῖν
τοῦ πρόβατον. 2) Σύνδενδρος τόπος ἔχων καλὴν νομὴν
Κορ. ἐνθ' ἄν.

βοσκοσάκκουλλο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ σακκούλλι.

Σακκούλλι, πήρα τῶν ποιμένων, εἰς τὴν ὁποίαν βάλ-
λουν τὴν τροφήν των. Συνών. ταγάρι.

βοσκόσκυλλος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ σκύλλος.

Ὁ συνοδεύων τὸν βοσκὸν σκύλλος, κύων ποιμενικός.
Συνών. μαντρόσκυλλος.

βοσκόσπιτο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκός καὶ σπῖτι.

Καλύβη εἰς χρῆσιν τοῦ ποιμένος.

βοσκοτόπι τό, σύνθηθ. βουσκοντόπ' πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκοτόπος.

Τόπος ὅπου βόσκουν ζῶα ἐνθ' ἄν.: Βοσκοτόπια κα-
λοκαιρινὰ - χειμωνιάτικα σύνθηθ.

βοσκοτόπος ὁ, πολλαχ. βουσκότουπος πολλαχ.
βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοσκῆ καὶ τόπος.

Βοσκοτόπι, ὁ ἰδ.

βοσκούλλα ἡ, ΔΣολωμ. 173 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 53
—Λεξ. Βλαστ. 285.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοσκός διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ούλλα.

Νεαρὰ ποιμενὶς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Νὰ μὲ βοσκούλλα ὅς τὸ βουνὸ πού κάθεται καὶ κλαίει
καὶ τὰ παράπονα ἢ σπηλαῖα γλυκὰ τὰ ματαλέει
ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. βοσκαρουλ-λοῦ (ἰδ. βο-
σκαρούλ-λης), βοσκοπούλλα.

βοσκούνι τό, Πελοπ. (Λακων.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοσκός διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ούνι.

